

USNESENÍ

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Ing. Petra Šuránka a soudců JUDr. Davida Krysky a Mgr. Věry Pazderové, LL.M., M.A., ve věci

žalobkyně: **Technologický park Lochovice s.r.o., IČO 256 60 187**
sídlem Obora 20, 267 23 Lochovice
zastoupena advokátem Mgr. Jiřím Skálou
sídlem Márova 2806/10, 155 00 Praha 5

proti

žalovaným: **1) Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno
2) Finanční úřad pro Středočeský kraj
sídlem Na Pankráci 1685/17, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného 1) ze dne 22. 12. 2021, č. j. 48834/21/5200-11432-712987, a dodatečným platebním výměřům žalovaného 2) ze dne 10. 11. 2020, č. j. 4949592/20/2109-50523-200869 a č. j. 4949961/20/2109-50523-200869,

takto:

- I. Žaloba se odmítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Žalobkyni se vrací soudní poplatek ve výši 3 000 Kč. Soudní poplatek bude žalobkyni vrácen z účtu Krajského soudu v Praze do třiceti dnů od právní moci tohoto usnesení.**

Odůvodnění:

1. Žalobou dodanou do datové schránky Městského soudu v Praze dne 21. 2. 2020 se žalobkyně domáhala jednak ve smyslu § 82 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) deklarace nezákonnosti projednání výsledku daňové kontroly a vypracování zprávy o daňové kontrole Finančním úřadem pro Plzeňský kraj, který byl provedením daňové kontroly pověřen žalovaným 2), a jednak podle § 65 a násl. s. ř. s. zrušení shora označených rozhodnutí a dodatečných platebních výměřů vydaných žalovanými 1) a 2). Městský soud v Praze usnesením ze dne 9. 3. 2022, č. j. 10 Af 6/2022-25, žalobu na ochranu proti nezákonnému zásahu vyloučil k samostatnému projednání a ve zbylé části věc (tj. žalobu proti rozhodnutím) postoupil Krajskému soudu v Praze jako soudu místně příslušnému.
2. Rozhodnutím žalovaného 1) ze dne 22. 12. 2021, č. j. 48834/21/5200-11432-712987 (dále jen „napadené rozhodnutí“), bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí žalovaného 2) ze dne 29. 3. 2021, č. j. 1278745/21/2109-50523-200869 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Prvostupňovým rozhodnutím žalovaný 2) podle § 106 odst. 1 písm. e) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) zastavil řízení o žádosti žalobkyně ze dne 23. 2. 2021 o navrácení lhůty v předešlý stav z důvodu, že žádost byla podána po uplynutí 15denní subjektivní lhůty dle § 37 odst. 3 daňového řádu. Žalobkyně se žádostí o prominutí

Shodu s prvopisem potvrzuje: B. M.

zmeškání lhůty konkrétně domáhala navrácení řízení ve věci daňové kontroly na daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období let 2014, 2015 a 2016 „do stavu projednávání výsledku kontrolního zjištění, nebo do jiného stavu před 23. 9. 2020“, kdy zemřela tehdejší jediná jednatelka žalobkyně, což žalobkyni znemožňovalo činit úkony v daňovém řízení a seznamovat se se zprávami doručovanými do její datové schránky.

3. Dodatečným platebním výměrem na daňovou ztrátu z příjmů právnických osob ze dne 10. 11. 2020, č. j. 4949592/20/2109-50523-200869, žalovaný 2) z moci úřední žalobkyni doměřil na základě zprávy o daňové kontrole daňovou ztrátu za zdaňovací období roku 2014 nižší o částku 12 640 Kč a zároveň vyměřil penále ve výši 126 Kč. Dodatečným platebním výměrem na daň z příjmů právnických osob ze dne 10. 11. 2020, č. j. 4949961/20/2109-50523-200869, žalovaný 2) z moci úřední žalobkyni doměřil na základě té samé zprávy o daňové kontrole (žádostí o navrácení lhůty se žalobkyně domáhala vrácení řízení do stavu před projednáním právě této zprávy o daňové kontrole) daň za zdaňovací období roku 2015 vyšší o částku 9 690 Kč a zároveň vyměřil penále ve výši 1 938 Kč. Podle poučení připojeného k dodatečným platebním výměrům byla žalobkyně oprávněna proti nim podat ve lhůtě 30 dnů ode dne jejich doručení odvolání. V závěru odůvodnění napadeného rozhodnutí je přitom žalovaným 1) konstatováno, že případné námitky do ukončení daňové kontroly za zdaňovací období 2014 a 2015 měly být předmětem odvolacího řízení proti dodatečným platebním výměrům, ty jsou však již v právní moci.
4. V samotné žalobě žalobkyně v podstatě namítá, že žalovaný (aniž by mezi nimi nějak rozlišovala) věděl, že žalobkyně nemá fyzickou osobu oprávněnou za ni jednat (o odvolání plné moci pro zmocněnce byl vyrozuměn ještě předtím), přesto však ukončil daňovou kontrolu zasláním zprávy o daňové kontrole, čímž nerespektoval zákonnou právní úpravu a postupoval svévolně a nezákonně. Vzhledem k tomu jsou podle žalobce nezákonné, resp. nicotné všechny úkony navazující na zprávu o daňové kontrole, jež měla být projednána dne 8. 10. 2020. V návaznosti na to již žalobkyně pouze navrhuje, aby soud zrušil napadené i prvostupňové rozhodnutí, stejně jako i dodatečné platební výměry.
5. Soud nejprve zkoumal, zda jsou splněny nezbytné předpoklady k tomu, aby napadené rozhodnutí mohlo být meritorně přezkoumáno.
6. Podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jenž je podle tohoto zákona nepřípustný. Podle § 68 písm. a) s. ř. s. je žaloba nepřípustná, nevyčerpal-li žalobce řádné opravné prostředky v řízení před správním orgánem, připouští-li je zvláštní zákon, ledaže rozhodnutí správního orgánu bylo na újmu jeho práv změněno k oprávněnému prostředku jiného. Podle § 68 písm. e) s. ř. s. je žaloba též nepřípustná, domáhá-li se přezkoumání rozhodnutí, které je z přezkoumání podle tohoto nebo zvláštního zákona vyloučeno. Podle § 70 písm. b) s. ř. s. jsou ze soudního přezkoumání také vyloučeny úkony správního orgánu předběžné povahy.
7. Žalobkyně napadá rozhodnutí žalovaného 1), jímž bylo rozhodováno ve věci její žádosti o navrácení lhůty v předešlý stav. Jak ovšem již vyplynulo z dřívější judikatury správních soudů (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2019, č. j. 4 Afs 244/2019-85, dostupný na www.nssoud.cz; ústavní stížnost proti němu byla odmítnuta usnesením Ústavního soudu ze dne 18. 2. 2020, sp. zn. I. ÚS 4055/19), rozhodnutí správce daně o takové žádosti, potažmo rozhodnutí o odvolání v takové věci

má povahu rozhodnutí předběžné povahy. Žaloba směřující přímo proti napadenému rozhodnutí je tedy v daném případě nepřijatelná.

8. Konečné důsledky takového rozhodnutí jsou totiž spjaty až s rozhodnutími, jimiž jsou v návaznosti na nenavrácení lhůty v předešlý stav stanoveny daňové povinnosti žalobkyně, resp. jimiž jsou zamítnuta odvolání ve věci samotné daňové povinnosti (a případně odvolací řízení zastaveno z důvodu, že odvolání je správcem daně a následně i odvolacím orgánem považováno za opožděné v důsledku nenavrácení lhůty). Právě proti takovým rozhodnutím je možné uplatnit u soudu žalobu, přičemž soud by se právě v takovém řízení musel zabývat jako předběžnou i otázkou, zda nenavrácení lhůty v předešlý stav k žádosti žalobkyně bylo souladné se zákonem a zda z toho důvodu při správném postupu správce daně či odvolacího orgánu nemělo být žalobkyni umožněno uplatnění jejích procesních práv (což má napravit odvolací orgán v odvolacím řízení, kde k tomu vytvoří potřebný procesní prostor), resp. zda s ohledem na to není odvolání včasné. V žalobě směřující proti rozhodnutím opírajícím se o závěr o opožděnosti podaného odvolání by bylo možné stejně tak rádně namítat, že nemohlo dojít k doručení rozhodnutí stanovujících daňovou povinnost žalobkyně proto, že v době doručení zde bez zavinění žalobkyně nebyla žádná fyzická osoba oprávněná písemnost za žalobkyni převzít (srov. v podrobnostech stanovisko Nejvyššího soudu ze dne 5. 1. 2017, sp. zn. Plsn 1/2015, a na ně navazující rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2019, č. j. 2 Afs 138/2018-48). Proto i pro případ, že by žádost o navrácení lhůty v předešlý stav měla být správně podle svého obsahu posouzena (vcelku či zčásti) jako žádost o vyslovení neúčinnosti doručení, soudní ochrany se žalobkyně může domáhat právě ve vztahu k rozhodnutím stanovícím její daňovou povinnost, a to po vyčerpání odvolání jakožto řádného opravného prostředku.
9. Stejně tak ovšem nemůže být samostatně přípustná ani žaloba proti dodatečným platebním výměrům (a prvostupňovému rozhodnutí, jehož zrušení se žalobkyně v petitu žaloby též domáhá), jelikož v souladu se zásadou subsidiarity soudního přezkumu zakotvenou v § 5 s. ř. s. byla žalobkyně povinna nejprve vyčerpat řádné opravné prostředky, jež měla v daňovém řízení k dispozici. Ve vztahu k prvostupňovému rozhodnutí tak sice učinila, avšak napadené rozhodnutí jako takové má jen předběžnou povahu, proto jej soud v této fázi není oprávněn přezkoumávat. Ve vztahu k dodatečným platebním výměrům, jež jsou právě rozhodnutími, v návaznosti na něž by se soud mohl zabývat spornou otázkou důvodnosti žádosti o navrácení lhůty v předešlý stav, pak opravných prostředků, jak lze dovodit ze zmínky v odst. 28 odůvodnění napadeného rozhodnutí a jak následně soudu též k dotazu potvrdil žalovaný 2), vůbec nevyužila. V takové situaci ale znemožnila žalovanému 1) v odvolacím řízení ve věci samé případně napravit žalobkyní namítanou nesprávnost napadeného rozhodnutí, popř. s tím spojené vady řízení. Nevyčerpáním opravných prostředků (odvolání) se tak připravila o možnost podrobit danou otázku soudnímu přezkumu.
10. Ze shora uvedených důvodů tedy soudu nezbylo, než žalobu jako celek odmítnout pro nepřijatelnost [§ 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 68 písm. a) a e) a § 70 písm. b) s. ř. s.].
11. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl na základě § 60 odst. 3 s. ř. s., podle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut.
12. Podle věty třetí § 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“), byl-li návrh na zahájení řízení před prvním jednáním odmítnut, soud vrátí z účtu soudu zaplacený poplatek.

13. Zaplacený soudní poplatek za žalobu činil 3 000 Kč. Protože žaloba byla odmítnuta před prvním jednáním ve věci, soud v souladu s § 10 odst. 3 zákona o soudních poplatcích posledním výrokem rozhodl o vrácení zaplaceného poplatku žalobkyni v plné výši, a to ve lhůtě podle § 10a odst. 1 zákona o soudních poplatcích.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 4. května 2022

Mgr. Ing. Petr Šuránek, v. r.
předseda senátu